

הרהורים לימים הנוראים תשרי תשפ"א



הרהורים לימים הנוראים תשפ"א

לקהילת קיבוץ חנתון, ספטמבר 2020

עורכת: איימי לוי

כחברים בכלל ישראל ניחנו בהכרה יקרה ויקרת המציאות –
ההכרה שאין אנו חיים בחלל ריק. לעולם אין אנו נתקפים פחד
מבעית וחרדה משתקת בשל המחשבה שאנו משוטטים בריק
הזמן. יש לנו חזקה על העבר, ולכן אין אנו חוששים מן העתיד
לבוא. אנו זוכרים מניין באנו. אלוהים קרא לנו, וזאת לא נוכל
לשכוח שעה שאנו מותחים את שעון ההיסטוריה הנצחית. אנו
זוכרים את הראשית ומאמינים בתכלית. אנו חיים בין שני קטבים
היסטוריים – הר סיני ומלכות האלוהים.

אברהם יהושע השל, אלוהים מבקש את האדם

בין אדם לחברו . . . 2

בין אדם למקום . . . 4

בינו לבין עצמו . . . 6

בין אדם לחברו



וכך אמר להם הקב"ה לישראל: בני אהובי, כלום חסרתי דבר שאבקש מכם ומה אני מבקש מכם, אלא שתהיו אוהבים זה את זה ותהיו מכבדים זה את זה ותהיו יראים זה מזה.

תנא דבי אליהו רבה
סוף פרק כ"ח



"למדתי שאנשים ישכחו מה אמרת ומה עשית. אבל הם בחיים לא ישכחו מה גרמת להם להרגיש."
מאיה אנג'לו



הגיבור היהודי איננו "הקדוש", אלא האדם, "הפענטיש"!

במסורת היהודית ישנו רעיון כי בכל דור חיים בינינו ל"ו צדיקים. ללא האנשים הללו, יחדל העולם מלהתקיים. המסורת מספרת כי הצדיקים עצמם, אינם מודעים לעובדה כי הם נימנים על ל"ו צדיקי הדור, אלא הם חיים את חייהם בצורה שגרתית למדי. ייתכן והם בעלי חנות, או קופאית במכולת השכונתית. ויחד עם זאת, לפעולותיהם ישנה השפעה מכרעת על העולם. הם אינם קדושים, המסורת אף איננה גורסת כי הם מושלמים.

אולם המסורת כן מציעה כי חייהם מונחים על ידי התשוקה לצדיקות. מי יודע, ייתכן ואחד מל"ו צדיקים יושב לידך כעת, לעולם לא תדע.

צדיקות, אם כך, נמצאת כאן בינינו, נגישה, ושייכת לעולם של מטה. הגיבור היהודי המופתי איננו קדוש, אלא "מענטש", אדם. צדיקות הינה מידה אליה כולנו יכולים לשאוף. היא איננה דורשת שלמות, היא איננה מאתגרת אותנו לעשות טוב בדרכים צנועות ושפלות רוח. בין אם אנו מדברים עם אלוהים, או בפני אלוהים, צדיקות היא תזכורת לכך שאנו מכירים בתפקידנו כמשרתים אשר יכולים למלא אחר רצון האל.

בין אם אתה שואף להיות אדם צדיק בסגנון נח או בסגנון אברהם אבינו, ברצוני לעודד אותך- לך על זה! בתורה כתוב: אדם צדיק חי חיי אמונה. בסופו של דבר, זהו כל מה שיש לנו- האמונה באלוהים והאמונה בעצמנו.

הרב מארק ב. גרינספאן (תרגום: שירה ליון)



לבם הנכון

אסור לאדם להיות אכזרי ולא יתפייס, אלא יהא נוח לרצות וקשה לכעוס. ובשעה שמבקש ממנו החוטא למחול, מוחל בלב שלם ובנפש חפצה, ואפילו הצר לו וחטא לו הרבה, לא יקום ולא יטור. וזהו דרכם של זרע ישראל ולבם הנכון.

רמב"ם, משנה תורה, הלכות בה ב, י



חזקנו

אלהינו ולמדנו
שנצליח שיהא הבישן למד,
ואזכר תמיד שאין הקפדן מלמד,
ושיכבשו רחמי את כעסי כמדוּתִיךָ, יתברך.
ואדע לראות את חן תלמידי וחכמת
תלמידותי,
ולהשכיל וללמד מהם ככתוב "מכל מלמדי
השכלתי".

זאב קינן

לא די בתפילה לשמך, אלוהים,
כדי שתחדלנה המלחמות;
כי ידוע נדע כי בראת עולם שבו
ניטל על האדם למצוא את מו-דרכו
אל השלום בתוך ליבו ועם שכנו.

לא די בתפילה לשמך, אלוהים,
כדי שיחדל הרעב;
כי כבר נתת לנו את השפע
שדי בו להאכיל את העולם כולו
לו רק השתמשנו בו בתבונה.

לא די בתפילה לשמך אלוהים,
כדי לשרש דעות קדומות
כי כבר נתת לנו עיניים
לראות בהן את הטוב שבכל אדם,
לו רק השתמשנו בהן נכונה.

לא די בתפילה לשמך, אלוהים,
כדי לחסל את אזלת היד
כי כבר נתת לנו את הכוח
לחסל שכונות עוני ולהביא תקווה
לו רק השתמשנו בכוח כדין.

לא די בתפילה לשמך, אלוהים,
כדי להכרית מגיפות,
כי כבר נתת לנו מוחות גדולים
היכולים לחפש לנו מרפא וצרי
לו רק השתמשנו בהם לחיוב.

על כן אלוהים, במקום כל אלה, נתפלל
לשם העוצמה, הנחישות וכוח הרצון
לעשות ולא רק להתפלל
להגשים ולא רק לשאול.

הרב יעקב רימר, תרגום: דינה עיבל.

יש לי את "האמת שלי"

מתברר שכולם הולכים עם האמת שלהם עד הסוף. כן כן, למרות הביקורות, ולמרות ההתנגדויות, ולמרות המכשולים, ולמרות שזה אולי לא קל לכם לשמוע, ואולי לא הכי פופולרי, ואולי אפילו יחשבו שקצת השתגעתי – אבל זהו, אני גמרתי להיות מיסטר נייסגאי, אני עם האמת שלי הולך הפעם עד הסוף.

מנקודת מבט סוציולוגית מדובר בהתפתחות אבולוציונית מרעשה: שנים ארוכות אנשים חששו לבטא את "האמת שלהם" – פחדו שילעגו להם, יזלזלו בהם, ימעטו בערכם – והסתפקו באמת מדוללת כלשהי שרכשו באיקאה או בהארה מזויפת שגנבו ממחסני חשמל. ואילו כעת נדמה שהסדק התאחה והם מרגישים מספיק בטוחים בעצמם. נגמרה תקופת הבושה, התחיל עידן האמת.

השימוש התכוף ב"אמת שלי" מדלג באלגנטיות מעל לתהיות הללו, משום שזה בדיוק המאפיין הבולט ביותר של אותה אמת חדשה: היא מנוגדת ניגוד גמור ל"אמת" ההיא, הגדולה, הנשגבת, בכך שאינה מחייבת עבודה או מאמץ; אין שום צורך "לדעת הכל" כדי להתקרב אליה, כמו שאין צורך להסיר שכבות של שקר ולקלף פיסות של אשליה כדי לגלות אותה.

"האמת שלי" זולה וזמינה ומונחת תמיד במרחק נגיעה – אם כאמונה, אם כמחשבה, אם כתכונה. היא פשוטה ונגישה ומיידית, וכל שעלי לעשות זה להרים אותה מהרצפה ולתת לה ביטוי פומבי.

"האמת שלי" גם כמעט שלא ניתנת להכחשה: אם אתה לא בטוח בה, די שתעלה אותה כפוסט בפייסבוק או כציוץ בטוויטר, ומיד יתקבל האישור לאמיתותה ולתקפותה ("כל מילה בסלע!"). ואף על פי שהאישור ניתן מטעמים אגואיסטיים – אני אאשר את האמת שלך ובתמורה אתה תאשר את האמת שלי – היא צוברת כוח הרסני. מאחר שכבר לא מדובר בסתם מחשבה חולפת או אמונה חסרת ביסוס, כעת בשם "האמת שלי" זה גם בסדר לפגוע באחרים, ולזלזל באחרים, ולהעליב אחרים, כי בכל זאת, אתם הרי לא מצפים שאשמור את "האמת שלי" בבטן ולא אלך איתה עד הסוף, נכון?

בין אדם למקום

אני תוהה מי אני ... מי אתה



ברוך אתה ה'

זה אני, המדבר אל אתה,

אליך.

הדיבור ביננו שונה בכל יום, בכל רגע,

כי אני משתנה תדיר,

וגם אתה מתגלה אלי באין-ספור פנים.

בעמדי לתפילה תוהה מי אני

מתכוון אליך, מחפש אחר פנים, מגשש מי אתה .

דוב זינגר, תיכון תפילתי

האדם יוצר את עצמו



התשובה היא מעשה יצירה, שבה האדם יוצר את עצמו. בעולם החיצוני-הפיזי אין האדם יכול להיות יוצר, אלא מסוגל הוא רק לגלות כמה מחוקי הטבע ולהבהיר אותם במובן הטכנולוגי – "ומלאו את הארץ וכבשה" (בראשית א, כח). לעומתו, הרי בעולמו הרוחני העצמי מסוגל האדם להיות יוצר עולמות.

סודו של הדבר הזה נעוץ בבריאת האדם עצמו. כל הברואים האחרים שבעולם נולדים כשהם כמעט מושלמים. אמנם בתחילתם הם חסרי אונים, אך ימים מספר לאחר לידתם הם מגיעים בכוחות עצמם לשלימותם. לא כן האדם הנולד; התפתחותו הגופנית היא אטית יותר, והדרך הנולד תלוי כולו בהוריו. ואילו בנוגע להתפתחותו הרוחנית הריהו נולד עם קווי אופי וכשרונו שבכוח, שאותם הוא צריך לפתח במשך תקופת שנים ארוכה, בתהליך ממושך. עד שהוא מעצב את אישיותו הרוחנית. בתוך התהליך הזה האדם עצמו פעיל מאד: הוא שותף לרבע"ע במעשה בראשית.

הרב יוסף דב הלוי סולובייצ'יק, ימי זיכרון

ותתפלל בעצמך עלינו ...



וברחמיך הרבים תרחם עלינו ותתפלל בעצמך עלינו, ותעזר ברחמיך הפשוטים את רחמיך הגדולים, רחמיך הרבים, ויקים מקרא שכתוב, וברחמים גדולים אקבצך. כי אתה ידעת ה' אלהינו, כי אין מי שיעמד בעדנו שיוכל לעזר רחמים עלינו בעת הזאת, אשר נתרחקנו ממך מאד כמו שנתרחקנו כאשר אתה ידעת, ואין מי שידע עקשיו לעזר רחמים עלינו כי אם אתה לבד. אבינו מלכנו, "התפלל נא בעדנו, ונחיה ולא נמות והאדמה לא תשם". ויקים מקרא שכתוב, ויתפלל בעדו תמיד כל היום יברכנהו.

רבי נחמן מברסלב, ליקוטי תפילות, א עא

ישמעאל בני ברכני!



תניא, אמר רבי ישמעאל בן אלישע: פעם אחת, נכנסתי להקטיר קטורת לפני ולפנים, וראיתי אכתיאל י"ה ה' צבאות, שהוא יושב על כסא רם ונשא, ואמר לי: "ישמעאל בני, ברכני!" אמרתי לו: "יהי רצון מלפניך, שיכבשו רחמיך את כעסך, ויגולו רחמיך על מדותיך, ותתנהג עם בניך במדת הרחמים, ותכנס להם לפנים משורת הדין". ונענע לי בראשו.

וקמשימע לו, (והשמיע לנו [חידוש]) שלא תהא ברכת הדיוט קלה בעיניך.

תלמוד בבלי, ברכות ז.

בקשה



היה טוב אלינו
ותן לנו הרבה הרבה זמן
זמן לראות את כל אחד לחוד
ואולי אף לאהבו,
זמן להביט בתקרה
ולחשב על מה חושבים המלאכים,
זמן לדברים יפים
שבגללם כדאי לחיות,
זמן להבלים הרבה
שמהם תצא חכמה,
זמן להביט בעיניים
וללמוד בעל-פה את צבען
והרבה הרבה זמן
לחשב על כל אלה יחד.

אריאנה הרן



אל אלהי בדידותי
הקדושה והאימה,
אשר נפקחת בי חידת יהדותי
הגלויה והסתומה;
אשר הדלקת בי אור האדם
לכל גִּנּוּי
ובחרתני להיות כְּסִמֵּל, שקדם
את דורו ואת שְׁנוֹי;
הַמְּגִרִיסֵנִי ערב, בְּקֶרֶ וצָהֳרַיִם
הַצֵּץ מְדַבֵּר וְאֲבִנִי
וּמִפִּתִּי בְּמִתֵּק הַיִּין
הַמְּשֻׁמֵּר עוֹד בְּעֵנְבִי;
הַמּוֹקִיעֵנִי יוֹם עַל פְּנֵי תְהוֹם
שֶׁל מַעֲמָקִי
ואף על פי כן הִחַיִּיתֵנִי עַד הַלֵּם
ולא פָּרַקְתֵּנִי לְחֻלְקִי –
אֶל מְמָנִי גַם מֵעַכְשָׁו תִּתְעַלֵּם
וְהַיִּיתָ עִמִּי, נִיצוּצֵי לְכֵנֶס
כְּדֵי לַהֲוֹדוֹת לַפִּינִיךְ בְּלִבִּי שֶׁלֵּם
עַל הַחֹסֵד שֶׁגִּמַּלְתָּ עִמִּי וְעַל הַנֶּס.

יהודה קרני

אבינו מלכנו



לפי ההלכה, אסור להשתמש בתרופות בשבת....אולם בני מלכים עשו בשמן ורד שימוש יומיומי...לפי התנא קמא של המשנה (שבת יד,ד) רק לבני מלכים מותר יהיה להשתמש בשבת בשמן ורד. לדעת רבי שמעון, שמן ורד מותר לכולם בשבת, משום שלכל אחד בישראל יש מעמד סגולי כבן מלך....
אם כן, נראה שמשנתנו (ברכות א,ב) מגדירה את זמן הקימה על פי זמן הקימה של בני מלכים. משום שכל אחד מישראל הוא "בן מלך". היסוד הזה מלמד שאמנם בקריאת שמע אנו מצהירים שהקב"ה הוא מלך, אך מעמדו הנשגב של הקב"ה אינו גורם לכך שהוא יהיה מרוחק ומנוכר מאיתנו, שהרי אנחנו בניו של המלך. היחס הזה אף מוזכר במילות התפילה: "אבינו מלכנו".
הרב ישראל בזנסון מספר על ילד שעמד על חוף הים ונופף לאונייה גדולה ששטה בים. עובר אורח שאל את הילד: "למי אתה מנפנף?"
"לרב החובל", ענה הילד.
"אתה חושב שהוא מסתכל אליך?" שאל עובר האורח.
"כן", השיב הילד.
"למה אתה חושב שרב חובל של אונייה כזו יסתכל על ילד קטן על החוף?"
"משום שרב החובל", ענה הילד, "הוא אבא שלי."

יעקב נגו, נשמת המשנה: קריאה ספרותית וחיפוש משמעות, עמ' 32-33.

תפן



תפן אל קְשִׁי הָעַם הַזֶּה.
עֲשֵׂה מִה שֶׁתּוּכֵל,
כִּי קֶשֶׁה עֲרֹף הוּא. כִּי כִתְף
תַּפּוּסָה, כִּי גֵב כּוֹשֵׁל לוֹ וְאִנּוּה
הוּא בֹא כִכָּה.
רֶכֶךְ בִּבְקֶשָׁה, שֶׁמֶן אֶת הַחִיבוּרִים
בֵּין לֵהֵט הַחֶרֶב לְצִיצֵי הַיּוֹדִין.
וְאִם לִפְעָמִים הוּא לֹא קָם וּמִתְרַצָּה,
לֹא מִתְנַעֵנֵעַ כְּלוּלָב אוֹ אִפִּיִּים מִשְׁתַּחֲוֶה,
בִּבְקֶשָׁה הֶבֶן נָא. לַעֲתִים קֶשֶׁה.

אפרת ביגמן

גַּם לַתְּפִלָּה יָחִיד צָרִיכִים שְׁנִיִּים:
תָּמִיד אֶחָד שֶׁמִּתְנוּעֵעַ
וְהַשְׁנִי שֶׁלֹּא נֵעַ הוּא הָאֱלֹהִים.
אֲבָל כְּשֶׁאֲבִי הַתְּפִלָּה הוּא עֹמֵד בְּמִקְוָמוֹ
זָקוּף וּבְלִי נֹעַ וְהַכְרִיחַ אֶת הָאֱלֹהִים לְנוֹעַ
כְּמוֹ סוּף וּלְהַתְּפַלֵּל אֶל אָבִי.

יהודה עמיחי



תיקון



עַל חֶטֶא שֶׁחֲטָאתִי בְּכִתְיָבָה, עַל חֶטֶא שֶׁהִתְחַטַּאתִי בְּמַלִּים וְהִחֲטָאתִי
אֶת קְרִיאַת הָאֱהָבָה; עַל שִׁסְרָתִי מִעֲצָמִי, כְּמוֹ צֶל מְגוּף, פְּנִיִּים מִלֵּב;
עַל חֶטֶא שֶׁל מֵה-יָגִיד, שֶׁל הַתְּבַטְלוּת, שֶׁל גִּאּוּה;
עַל חֶטֶא שֶׁתְּרַתִּי קֶסֶם קֶלֶס בְּאוֹר הַזְּרָקוֹרִים;
עַל אֲזֵן שֶׁבִטְלָה מִקְשָׁב, עַל אִמֵּר פֶּה שֶׁבּוֹ דְּבָרָתִי, וְלֹא דְבָרָה הַנִּשְׁמָה;
עַל שֶׁחֲטָאתִי בְּשִׁבְטִי וְלֹא-חֶסֶד, עַל שֶׁהִכֵּיתִי עַל הַחֶטֶא,
עַל שֶׁקָּרָאתִי לְשִׁלְךָ שְׁלִי,
עַל שֶׁחֲטָאתִי לְפָנֶיךָ בְּחֶשֶׁשׁ וּפֶחַד שׁוֹא, שֶׁפָּרַנְסָתִי אֵשׁ סִפֵּק מְגִזִּירִי שֶׁל עֵץ הַמֶּלֶא,
שֶׁעֲצָלָתִי מִלְּצִמְחָה, שֶׁהִגְפָּתִי אֶת דִּלְתִּי, שֶׁלֹּא רָאִיתִי וְשִׁמְעָתִי וְלֹא בָּאָה בִּי שׁוֹמְחָה

אמיר אור

בינו לבין עצמו

שופרות



לֹא בְּהִרְכָּנֹת רֹאשׁ וְלֹא בְּכַפִּיפֹת גּוֹף.
גִּי זָקוּף וּמִתּוֹחַ שֶׁלֹּא לְהַחְמִיץ אֶת
הָרָגֶע הַהוּא כְּשֶׁהַשְּׂבָרִים נֶאֱסָפִים לְכַדִּי
תְּקִיעָה גְּדוּלָה וּשְׁלָמָה.
וְיֵהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחֹזֵק מְאוֹד,
וּבְיָד קֵלָה אֲנִי מְסִיטָה אֶת מַלְמַלַּת הַמַּחְצָה
שֶׁבֵּין חֲדָרֵי לִבִּי.

נעמה הנקין, מתוך הטרילוגיה
מלכויות – זכרונות – שופרות



אמר רבי הושעיה: כל מה שנברא בששת
ימי בראשית צריך עשייה. החרדל צריך
למתוק התורמוסים צריך למתוק החיטין
צריכין להטחן אפילו אדם צריך תיקון:
(עפ"י בראשית רבה יא פסקה ו)



את/ה זכאי/ת להזדמנויות שנייה ...

אפילו אם זו ההזדמנויות העאה שלך....

מי איננו זקוק להזדמנויות שנייה?

לכל אחד מאיתנו יש משהו שלוואי ויכולנו לעשות פעם נוספת, להתחיל מחדש, או לסיימו בצורה שונה. ימי התשובה (?) מעניקים לנו יכולת להתעלות מעל נסיונות העבר ולזכות בהזדמנויות שנייה, לה כולנו זקוקים לפחות בתחום אחד בחיינו.

הירח, אשר הגדיר את החודש העברי הקודם, נעלם, וירח "חדש" עולה. אנו תוקעים בשופר על מנת להכריז זאת. האם זה אותו הירח, או ירח חדש? התשובה היא, כן!

בבואכם לחגוג את ראש השנה הקרוב הרהרו בשאלות הבאות ועזרו לעצמכם לכתוב את הדף הבא בסיפור חייכם:

באיזה תחום בחייכם אתם הכי זקוקים להזדמנויות שנייה? ומה אתם מוכנים לעשות בכדי לנצל את ההזדמנויות? ממי הייתם רוצים לבקש, שיעניק לכם הזדמנויות שנייה? ואיך תוכלו להתחיל וליידע אותם כי זהו מבוקשכם? למי בחייכם אתם מוכנים להעניק הזדמנויות שנייה, וכיצד תעשו זאת?

באיזה אופן, הענקת הזדמנויות שנייה מצידכם לאדם אחר, תשחרר אתכם להיות האדם שאתם רוצים להיות? בראש השנה הקרוב, תנו לעצמכם את ההזדמנויות השנייה לה הינכם ראויים, ונסו לנהוג בדרך דומה ביחס לאחרים על ידי הענקת הזדמנויות שנייה להם, ותחוו בעצמכם כמה הזדמנויות לחגוג צוות בנהגכם כך.

הרב בראד הירשפלד, "כלל" (תרגום, שירה ליון)



בשבח הגינוי העצמי

לֹאִיָּה אֵין בְּמָה לְהֶאֱשִׁים אֶת עֲצָמָה.

פִּקְפּוּקִים זָרִים לְדִידוֹ שֶׁל הַפְּנִמֶּה הַשָּׁחַר.

דָּג הַפִּירְנָה אֵינָנו מְטִיל סִפֵּק בְּצִדְקַת מַעֲשָׂיו.

הָאֶפְעָה מְשַׁבַּח אֶת עֲצָמוֹ בְּלֹא הַסְתִּיגוּת.

לֹא קִיָּם מִן בַּעַל בְּקֶרֶת-עֲצָמִית.

הָאֶרְבֶּה, הַתֵּינִן, הַשְּׁעָרוֹנִית, וְזָבֹב-הַסּוּסִים

חַיִּים אֶת חַיֵּיהֶם וְשִׁמְחִים בָּהֶם.

לְבוֹ שֶׁל לִוְיָתָן הָאוֹרֶקָה שׁוֹקֵל מֵאָה קִילוֹ

אֶף מִבְּחִינָה אַחֶרֶת הוּא קָל.

אֵין דָּבָר חִתִּי

מִמֶּצְפּוֹן נָקִי

עַל הַכּוֹכָב הַשְּׁלִישִׁי

בְּמַעֲרֶכֶת הַשָּׁמַשׁ.

ויסלבה שימבורסקה, תרגום: רפי וייכרט



גאוה

אפילו סלעים נשברים, אני אומרת לך,

ולא מחמת זקנה.

שנים רבות הם שוכבים על גבם בחום ובקור,

שנים כה רבות,

כמעט נוצר רושם של שלווה.

אין הם זזים ממקומם וכך נסתרים הבקיעים.

מעין גאוה.

שנים רבות עוברות עליהם בצפיה.

מי שעתיד לשבר אותם עדיין לא בא.

ואז האזוב משגשג, האצות נגרשות

והים מגיח וחוזר, ודומה, הם ללא תנועה.

עד שיבוא כלב ים קטן להתחכך על הסלעים

יבוא וילך.

ופתאום האבן פצועה.

אמרתי לך, כשסלעים נשברים זה קורה בהפתעה.

ומה גם אנשים.

דליה רבינוביץ

תפילת חיים לימים נוראים



בשופר שלי אין תרועה
יש נשמה שקטה
שרוצה לקרוא למי ששומע
לאהוב את הטוב וללמוד את הרע

התפילה שלי מכוונת למקום האפור
שם אין צדק ואמת
יש ספקות מלוטשות יותר ופחות
יש מחשבות, דאגות
ורסיסים של תקווה

את העולם שלי כבר לא יתקנו
לפעמים ילטפו, ישקו פרח, יטעו עץ
יניחו לטבע להתקיים
הוא ימשיך להסתובב על צירו
אפשר להאט כששואלים שאלות

בחשבון הנפש שלי
הפקדתי הרבה רצון טוב
ותקווה לשינוי
בכל פעם שאני מושך ממנו חיוך
הזכות מכסה על החובה

בכניסה לשנה חדשה
אני לוקח את תרמיל הזכרונות
פורק אותו בין תאי המוח
נושם את שאהבתי
ונושף את הכאב לחלל...

אלעד ארנון, תייר מקומי

שער הרחמים



מסתובב בעיר הישנה
ורעש בא מכל פינה
אני מכיר כבר
מכיר כבר את דרכי
בדרך לשער הרחמים.

לא מביט סביב
לא מקשיב
איש חולם אני
וכך היה תמיד
אבל מכיר כבר
מכיר כבר את דרכי
הדרך אל שער הרחמים.

חי פעם רק פעם
יש טעם אין טעם
עם כח בלי כח
שער הרחמים.
בואי איתי יחד
בואי מתוך הפחד
כי את, גם את חלק
משער הרחמים.

השלטים מעל החנויות
משקיפים, על הרחובות
בתוך ליבי יש צעקה והיא גדולה
הראו לי את שער הרחמים.
מאיר בנאי

סליחה



כשעלה נושר מהעץ הוא סולח לענף
שנתן לו ליפול

כשענן מסתיר קרן שמש הוא סולח לתנועה
שחסמה את דרכה

כשגל נעלם אל החוף הוא סולח לזה שבא אחריו
שדחף אותו לסופו

כשאדם מסיר ערלת ליבו הוא סולח לכאב
שגרם לזולתו ולעצמו

אלעד ארנון